

Anykščiai ir angelai

Pakėlęs akis į dangų, verkiantis Jonukas išvydo melsvą užburiančią dangaus platybę, o joje milžiniškus, baltus debesis. Tik staiga už jų kažkas sujudėjo ir artėjo į žemę.

- Kas tai, man darosi baugu, jis juda, skrenda į žemę, – mintyse kartojo berniukas.

Išsigandęs Jonukas patraukė į šalia kiurksančią daržinę, ji buvo sena, kreivomis durimis, kiauru stogu ir išdužusiais langais. Mažajam Jonukui buvo baugu įeiti į tokią seną daržinę, bet ta skrendanti būtybė buvo už vis baisesnė. Daržinėje berniukas įsisuko į seną šieną ir nutilo, buvo įmanoma girdėti, net musės zirzimą. Po kiek laiko pasigirdo keistas, negirdėtas garsas, primenantis medžių ošimą, lapų šlamėjimą, ir paukščio sparnų plasnojimą. Tik žemė sudrebėjo ir pasigirdo švelnus balsas, šaukiantis berniuką:

- Jonuk, nebijok. Joneli, išlįsk, žinau kad tu slepiesi, nebijok.

- Kas tu? Kas tau pasakė mano vardą? – drebančiu balsu paklausė mažasis berniukas.

Senosios daržinės durys prasivėrė ir berniukas pamatė juodą šešėlį, primenantį žmogų. Jonukas susigūžė ir dar labiau įlindo į šieno guolį. Tuo metu slenkstį peržengė žmogus su dieviško grožio sparnais, išpaušytai povo raštais, kurie priminė saulėtos dienos dangų, jo žydrą platybę ir baltus, pūkuotus debesis. Tai buvo angelas. Angelas sargas.

- Jonuk, nebijok aš esu tavo Angelas sargas, aš išgirdau tavo verksmą ir atsiliepiu į tavo maldas.

Atėjau, nes žinau, kad tu esi pasiklydęs, nutolai nuo savo namų, šeimos, bei draugų. Išlįsk, aš tau galiu padėti grįžti į tavo namus, tik tu išlįsk.

Drebančiomis kojomis, iš šiaudų išlindo ir mažasis Jonas, jis liko priblokštas tokio nuostabaus, spindinčio angelo grožio. Tik buvo viena didžiulė problema: kodėl Jonuko Angelas sargas neturėjo veido.

- Angele, mano Angele sarge, kodėl tu neturi veido? Ir kuo tu esi vardu? – Negalėdamas atsigauti kvapo paklausė Jonukas.

- Prisimink, kai buvai šešerių metų, tu piešei savo angelą sargą, ir nespėjus pabaigti, tau atsibodo spalvinti, tu išėjai žaisti pliušiniais žaislais kartu su draugais ir veido man nenupiešei, nuo to laiko aš atsiradau tavo gyvenime, bet neturėjau veido, negalėjau matyti akimis, užuosti kvapų, pajusti skonio. Visa tai išmokau atlikti širdimi ir siela. O dėl vardo, aš jo dar neturiu. Tu esi mano žmogus, o aš esu tavo Angelas sargas, saugantis tave nuo nelaimių ir padedantis išspręsti problemas. Tavo pareiga man sugalvoti ir duoti vardą.

Mažasis berniukas susikrimto, pagalvojo, ir pamąstęs atsakė:

- Tavo vardas bus... Anykščius, mano Angelas sargas Anykščius.

- Ačiū, tau, Jonuk, aš galiu tau padėti pareiti namo, tik prašau tavęs prižadėk man, kad kai grįši namo, susirasi savo piešinį ir pabaigsi man piešti veidą, bei užrašysi mano vardą.

- Prižadu, viską atliksiu. Parvesk mane namo noriu, pamatyti savo šeimą.

- Keliuokim, Joneli, jau temsta, o dar laukia ilgas ir tolimas kelias.

Ir išėjo mažasis Jonelis su savo naujuoju draugu į ilgą kelionę namo. Perėjo plačiausius laukus, perplaukė giliausias upes, kai jie priėjo Anykščių šilėlių, jau tamsa buvo užėmusi visą dangų. Šalia šilėlio čiurleno upelis be vardo, virš jo tarp šakų pasislėpę garsiai ūbavo apuokai ir staugė vilkai. Mažasis Jonukas išsigando. Anykščius pažvelgė į Jonuką ir tarė:

- Prisimeni, kai mane tu pamatei danguje, aš buvau už angelo formos debesėlio, tai mūsų angelų namai, ir mes ten gyvename. Su debesėliu priskrendame prie vaiko iš dangaus ir plazdendami sparnais nusileidžiame į žemę. O skraidyti išmokstame, kai vaiko akyse sužiba laimės pasagėlės, - nusijuokė Anykščius. – Štai ir tavo namai, Jonuk.

Iš didžiausio džiaugsmo jis pasileido tekinas, kad tik kuo greičiau pasiektų savo šeimą, net nebeįsijau, kad jam skauda kojas. Staiga išgirdo, kaip Anykščius jam tarė:

- Mano darbas dabar jau baigtas, aš grįžtu į savo namus, sudie. Lik sveikas, Jonukai.

Ir tirtas rūkas apsupo Anykštį ir pakėlė jį aukštai į žvaigždžių apšviestą tą patį angelo formos debesį.

- Lik sveikas, - viltingu balsu tarė Jonelis, galvodamas, kad Anykščius jį išgirdo.

Berniukas pravėrė duris, o ten jo laukė visa šeima: mama, tėtis, močiutė ir senelis. Jonelis net užmiršo savo pažadą Anykščiui.

Po kelių ilgų, bet įdomių savaitių Jonuko gyvenime atėjo laikas susitvarkyti savo kambarį. Tvarkydamas savo kambarį Jonukas atrado angelo piešinį. Susirado spalvotus pieštukus nupiešė Anykščiui veidą ir užrašė jo vardą. Berašant paskutinę vardo raidę pro atvirą langą papūtė švelnus vėjelis ir popieriaus lapas pakilo į orą, ir vietoje piešinio atsirado Anykščiui.

- Ačiū, Jonuk, tu išpildei savo pažadą, dabar aš turiu savo veidą. Norių tau padovanoti šią angelo skulptūrėlę, kurią palietęs ir ištaręs mano vardą mane pakviesi. Berniukas priėmė dovaną, padėkojo ir atsisveikino. Anykštis paskutinį kartą savo sparnais sušvytavo įvairiomis spalvomis ir išskrido pro tą patį langą.

Ne tik Anykščius padėjo jaunajam Jonukui, bet ir Jonukas padėjo Anykščiui išmokti skraidyti. Nuo tada mažojo berniuko namuose įsikūrė Angelų muziejus, buvo pastatytas „Laimės švyturys“, kur nelaimingiesiems angelai įkvėpdavo vilties, nežinantiems kur eiti - parodydavo kelią.

Štai tokia angeliška istorija nutikusi Anykščiuose.